

R G T

Revista Galega de Teatro Outono 2009 Número 60

TEXTOS / 57

***Hámster*, de Santiago Cortegoso**

Texto seleccionado nos III Encontros en MAGALIA

Sobre as contradicións do ser humano

A primeira vez que lin o texto de *Hámster*, houbo varios aspectos que me entusiasmaron e me animaron para implicarme como director. Un foi a sinxeleza e a xenerosidade coas que está escrito. Cando falo de xenerosidade refírome á total liberdade de posta en escena proposta polo autor e a que as palabras son as xustas, nin unha máis nin unha menos; o autor soubo plantar unha dramaturxia cun único sentido: que tome forma nun escenario.

Outro aspecto que me atrae deste texto é a consideración do ser humano como animal engaiolado, o cal coincide con inquedanzas persoais que teño á hora de dirixir teatro: indagar no interior de nós, “as persoas cotiás”, fuxindo dunha análise intelectual e achegándonos ou procurando un lado máis “antropolóxico” do asunto para tratar de inventar unha realidade mellor; intentar aprender un pouco máis de cales son os resortes que nos moven ou que nos inmovilizan como seres humanos ante a realidade na que nos impoñen vivir; intentar fuxir dun discurso moralista, dogmático, para facer do escenario un lugar onde lanzarnos preguntas a nós mesmos, ben como artistas ou como meros espectadores.

Outro aspecto de *Hámster* que me interesa é o humor. Penso que hai moito humor agochado entre liñas; un humor que pode partir das diversas situacións tan rutineiras e monótonas ás que están sometidos estes personaxes. Así mesmo tamén podemos atopalo no traballo físico que propón o texto, o cal pode orixinar situacións tan cómicas e absurdas que nos achegan ao clown ou a esas atmosferas tan propias do máis puro Beckett.

Con todo isto e ademais co pracer de contar cunha actriz e un actor con grandes recursos e entrega e co luxo de ter ao longo do proceso de creación ao autor traballando a redondez do texto a pé de escenario, non podo senón poñer toda a miña enerxía e entusiasmo en dirixir *Hámster*, xa que penso que pode ser un traballo que aporte un gran de area á escena actual deste país.

Fernando Soto (Director)

HÁMSTER

PERSONAXES:

**MACHO
FEMIA**

1. A IDENTIDADE

O macho e mais a femia están na casa.

Fan a súa vida cotiá.

Dormen no seu colchón.

Beben nos bebedoiros.

Comen o pan dos comedeiros.

O día a día.

Sentan no sofá.

Ven a tele.

Xogan co hula-hop.

Ás veces non fan nada.

Ás veces, están xuntos; ás veces, cada un polo seu lado.

Ás veces bole máis un, ás veces bole máis a outra.

Coma sempre.

Ela ten a maleta preparada.

Ás veces parece que actúan, como loitando por captar a atención dun público.

Ás veces conversan, como aproveitando que ninguén os ve.

Así foi e así será todo o tempo.

Agora están a durmir.

Espertan.

I

MACHO.- Onde están?

FEMIA.- Quen?

MACHO.- Como que quen?

FEMIA.- Si, quen?

MACHO.- Os nosos fillos.

FEMIA.- Ah, eles!

MACHO.- Leváronos.

FEMIA.- Si, a estes tamén.

MACHO.- Nunca nos enteramos.

FEMIA.- Para que queres enterarte?

MACHO.- Eran moi pequenos.

FEMIA.- Xa se poden amañar sos.
MACHO.- Estás segura?
FEMIA.- Que remedio lles queda.
MACHO.- Estarán ben?
FEMIA.- Estarán coma nós.
MACHO.- Pagarían por eles?
FEMIA.- E a ti que che importa?
MACHO.- Nada.
FEMIA.- Entón?
MACHO.- Era por curiosidade.
FEMIA.- Xa.
MACHO.- O que está claro é que non van volver alá.
FEMIA.- A onde?
MACHO.- Non tes a sensación de ter vivido isto antes?

II

FEMIA.- Quero investigar o límite das cousas.
MACHO.- Gústame conmoerme coas cousas pequenas.
FEMIA.- Quero tocar onde remata unha cousa para empezar outra.
MACHO.- Gústame que estea todo ben colocado no seu sitio.
FEMIA.- Quero xogar coas miñas propias dimensións.
MACHO.- Gústame quedar a durmir vendo a televisión.
FEMIA.- Quero descubrir onde están as miñas fronteiras.
MACHO.- Gústame durmir durante moitas horas como se estivese morto.
FEMIA.- Eu cheiro todo.
MACHO.- Eu non oio nada.
FEMIA.- Gustaríame coñecer cada cousa polo seu cheiro.
MACHO.- Non quero oír a verdade.
FEMIA.- Non quero estar cega.
MACHO.- Gústame deixarme levar.
FEMIA.- Non creo na fantasía.
MACHO.- As cousas son como son.
FEMIA.- Quero marchar de aquí. Pero non podo.
MACHO.- Eu non quero saír de aquí nunca.
FEMIA.- Teño tantas cousas por facer.

III

FEMIA.- Gustaríame ser unha rata.

Gustaríame ser voraz.

Gustaríame ser cosmopolita.

Gustaríame ser nociva.

Gustaríame habitar nos sumidoiros e alimentarme dos desperdicios dos humanos.

Gustaríame saber que podo sobrevivir a un ataque nuclear gorecida nos recunchos da terra, agochada debaixo das cidades.

Quero presumir de adaptabilidade.

Quero que me teñan medo.

Quero que se espanten cando eu paso.

Quero ver esas caras de noxo.

Quero ser respectada.

Quero ser unha rata repugnante.

Quero ser forte.

Quero ser libre.

Quero os meus dereitos.

Quero ser independente.

Quero a miña liberdade.

Quero a miña liberdade.

IV

MACHO.- As nosas orixes remóntanse moi lonxe no tempo.

Pero tardamos moito en chegar a Occidente.

FEMIA.- Trouxéronnos para Europa.

E convertéronnos en escravos.

MACHO.- Querían coñecernos e coidarnos.

FEMIA.- Eran traficantes internacionais.

MACHO.- Querían saber máis de nós.

FEMIA.- Querían utilizarnos nos seus países.

Aproveitarse de nós.

Explotarnos.

MACHO.- Nós somos artistas.

FEMIA.- Somos monos de feira.

Sacáronnos da nosa terra.

Non somos emigrantes. Somos escravos.

MACHO.- Eu non pedín estar aquí. Non fuxín de ningures.
A min trouxéronme.
Pero agora pagan por terme.
Non me podes atopar tirado pola rúa e recollerme.
Tes que pagar se queres contar comigo.
Tes que pagar por mirar para min.
Eu non son un acoplado.
Non son un arribista.
Nunca se me ocorrería entrar nunha casa sen permiso.
Non son un aproveitado que lle vén roubar a comida a ninguén.
Eu non son calquera.
Eu estou cotizado.
Por min pagan.
Non teño nómina pero estou no mercado.
Se me queres ter, tes que pagar.
Se me queres ver, tes que pagar.
Son un profesional.
Se non pagasen por min non estaría aquí.
Non me expulsaron de alá. Non son un exiliado.
A min fóronme buscar.
Eu non son un inmigrante calquera.
Non me prostitúo: simplemente teño valor.
Por min tes que pagar.
Eu non son calquera.

V

FEMIA.- Cago no gato bravo.
Cago no gato montés.
Cago no gato siamés.
Cago no gato persa.
Cago no gato de algaria.
Cago en Don Gato.
Cago en Félix “el gato”.
Cago en Isidoro.
Cago no gato Jinks.
Cago no gato con botas.
Cago en Tom e cago en Jerry.

Non sei cal dos dous é o gato.

Cago en Garfield.

Cago na gata sobre o tellado de zinc quente. Over the hot tin roof.

E a Krazy Kat -a Gata Tola- que lle tiren un ladrillo.

Cago en todos os felinos. Félix catus e Félix silvestres.

Soño co gato de Shreck sodomizado polo burro de Shreck.

Cago en todos os depredadores.

Imaxinas que a Piolín lle naza unha tranca así de grande?

Por fin sería feliz o “lindo gatito”.

MACHO.- Búsalle tres pés ao gato, pero non me podes dar gato por lebre.

FEMIA.- Gatuña todo o que queiras, pero nunca vas levar o gato á auga.

MACHO.- Perdón polo gato ladrón, pero aquí non hai gato encerrado.

FEMIA.- Podes poñer o dedo no gatillo.

MACHO.- Podes coller o gato no maleteiro.

FEMIA.- Podes dar un tumbo de gato.

MACHO.- Podes dar un pincho de gato.

FEMIA.- Como se dás un pinchacarneiro, pero non te van escoitar máis que catro gatos.

MACHO.- Vouche facer unha gatada.

FEMIA.- Ponte de gatiñas e gatea.

MACHO *canta.*- Vai o gato metido nun saco...

FEMIA *bate nel furiosa.*- Aquí non se canta.

MACHO.- Eu non son “Súper Ratón”, pero gustaríame selo.

FEMIA.- Eu non son “A ratiña presumida”.

MACHO.- Eu non son Mickey Mouse.

FEMIA.- Eu odio a Minnie.

MACHO.- Eu nin son Tom nin son Jerry.

FEMIA.- Eu odio a Minnie.

MACHO.- Eu quero ser Speedy “Gonsáles”.

FEMIA.- Eu odio a Minnie.

MACHO.- “¡Ándale, ándale, arriba, arriba!”

FEMIA.- Eu odio a Minnie.

MACHO.- Eu quero ser “Súper Ratón”.

FEMIA.- Eu odio a Minnie e non me dá a puta gana de supervitaminarme e mineralizarme.

VI

MACHO.- Por que non queres supervitaminarte e mineralizarte?

FEMIA.- Que?

MACHO.- Que por que non...

FEMIA.- Xa te oín. Pero, por que me preguntas iso agora?

MACHO.- É que dixeches que non...

FEMIA.- E que?

MACHO.- Contesta. Por que non queres...?

FEMIA.- Porque non me dá a gana.

MACHO.- Pero é bo.

FEMIA.- Bo para que?

MACHO.- Para estar máis forte.

FEMIA.- Máis forte?

MACHO.- Si.

En forma.

FEMIA.- E para que queres estar en forma?

MACHO.- Para gustarlles máis.

FEMIA.- A quen?

MACHO.- Aos que veñen mirar para nós.

FEMIA.- Xa.

MACHO.- Se estamos en forma, habémolo facer mellor.

FEMIA.- Ti cres?

MACHO.- Si.

FEMIA.- Si?

MACHO.- Si. E habémoslles gustar máis.

FEMIA.- Dá igual como o fagamos.

MACHO.- Como?

FEMIA.- Que lles importa un carallo como o fagamos.

MACHO.- Bah!

FEMIA.- Incluso che digo máis.

Impórtalles un carallo o que fagamos.

MACHO.- Non o creo.

FEMIA.- Si!

MACHO.- Pero non sempre o facemos igual.

FEMIA.- Non se fixan niso.

MACHO.- Entón en que se fixan?

FEMIA.- En como somos.

MACHO.- En como somos?

FEMIA.- Si. A pinta. O que facemos.

MACHO.- O que facemos?

FEMIA.- Si, claro.

MACHO.- Entón si que lles importa.

FEMIA.- Si, pero non pensan se o facemos mellor ou peor.

MACHO.- Non?

FEMIA.- Non.

MACHO.- Gustámoslles igual?

FEMIA.- Non sei.

MACHO.- Non sabes?

FEMIA.- Non.

MACHO.- Eu tampouco.

FEMIA.- Dá igual.

MACHO.- Que?

FEMIA.- Que me importa un carallo se lles gustamos ou non.

E a eles tamén lles dá igual.

En canto deixan de mirarnos, non pensan en nós nin un segundo.

VII

MACHO.- Neniños e neniñas, cando vos caia un dente, non tedes que chorar.

Tedes que vos poñer moi contentos. Sabedes por que?

Porque vai vir un amiguiño voso. Non sabedes quen?

Tedes que coller o dente e limpalo ben no cuarto de baño.

Tedes que botarlle ben de auguiña para quitarlle os restos de sangue.

E tedes que vos deitar cediño, deixando o dente debaixo da almofada.

Cando espertedes pola mañá, o dente non vai estar.

No seu sitio, habedes atopar un regaliño. Do voso amiguiño.

Non sabedes quen é?

FEMIA.- É todo unha mentira, rapaces. O “rato Pérez” non existe.

Se vos aparecese un rato pola camiña para collervos un dente, habíano matar a hostias. Coa zapatilla, cunha vasoira. Co que fose. E habíanlle botar raticida.

Ademais, para que quere un rato o dente dun ser humano?

Os ratos comen queixo, pan, froitos secos... pero non comen dentes.

E non fan regalos. E non teñen nome.

Os ratos só pensan en comer, en sobrevivir.

Son materialistas. Insensibles. Son coma vós.

Nenos e nenas, o dente vai para o lixo porque non serve para nada.

E o regalo póneno os pais para que non choredes.
O “rato Pérez” é un invento seu, igual que os reis magos.
Que non vos enganen máis, idiotas.
E que saibades que hai millóns de rapaces que nin Pérez, nin reis magos, nin cum-
preanos, nin hostias.
Nin Eurodisney.

VIII

MACHO.- A onde queres ir?

FEMIA.- Que?

MACHO.- Que a onde queres ir?

FEMIA.- Cando?

MACHO.- Cando sexa.

FEMIA.- Como?

MACHO.- Non estás sempre a dicir que queres marchar?.

FEMIA.- Si.

MACHO.- E a onde?

FEMIA.- Non sei.

MACHO.- Ah!

FEMIA.- A calquera sitio.

MACHO.- A calquera?

FEMIA.- Tanto me ten.

MACHO.- Non podes volver alá.

FEMIA.- Xa o sei.

MACHO.- Entón?

FEMIA.- Entón que?

MACHO.- Entón para que queres marchar?

FEMIA.- Para non estar aquí.

MACHO.- Claro.

FEMIA.- O importante é saír.

MACHO.- Xa.

FEMIA.- Logo xa verei a onde vou.

MACHO.- Non o pensaches ben.

FEMIA.- Non penso noutra cosa.

MACHO.- Estás segura?

FEMIA.- Estou. A natureza fíxome así.

Ao mellor é inxusto pero non o podo evitar.

MACHO.- A natureza, claro.

FEMIA.- Que che pasa?

MACHO.- Nada, nada.

FEMIA.- Nada non.
Que che pasa?

MACHO.- Queres balcanizar esta casa.

FEMIA.- Que?

MACHO.- Que o único que queres é balcanizar esta casa.

FEMIA.- Ai si?

MACHO.- Pois si.

FEMIA.- Non o sabía.

MACHO.- Levamos aquí anos.

FEMIA.- E que?

MACHO.- E agora queres marchar.

FEMIA.- Agora non.

MACHO.- Como?

FEMIA.- Que agora non. Sempre quixen marchar.

MACHO.- Xa.

FEMIA.- Se ti queres quedar é problema teu.

MACHO.- Meu?

FEMIA.- Teu, si. Por querer quedar. Se quixeses marchar tamén xa non tiñamos que separarnos, pero como estás ben aquí, quedas. Problema teu. Por idiota.

MACHO.- Idiota serás ti.

FEMIA.- Eu?

MACHO.- Si, ti. Queres marchar e non sabes a onde.
Iso si que é ser idiota.

FEMIA.- Porque o dis ti.

MACHO.- Unha, non podes. E dúas, cando esteas fóra vas cagar de medo e non vas facer nada.

FEMIA.- Eu non teño medo.

MACHO.- Aquí non. Pero en canto saías vas desexar estar dentro.

FEMIA.- Non. E sabes por que?

MACHO.- Por que?

FEMIA.- Porque aquí xa estiven.

MACHO.- Xa estiveches!

FEMIA.- Si. Non teño máis que facer.

MACHO.- Hasme estrañar.

FEMIA.- Nunca te vou estrañar.

MACHO.- Eu asegúroche que si.

FEMIA.- Pois tanto me ten. Quero sentilo. Quero vivilo.
E aquí non vou poder.
MACHO.- Pero vai ser peor!
FEMIA.- Iso non o sabemos.
MACHO.- Eu seino.
FEMIA.- Non o podes saber.
MACHO.- Pero se está claro.
FEMIA.- O que está claro é o que sinto.
MACHO.- E o que sinto eu, tamén.
FEMIA.- Pois o que sinto eu é iso. E é o que vou facer.
MACHO.- Vale.
FEMIA.- Pois vale. E o resto dáme igual.
MACHO.- Claro.
FEMIA.- Claro que?
MACHO.- Que é o que digo eu.
FEMIA.- E que dis ti?
MACHO.- Que queres balcanizar esta casa como sexa.

2. ENTROIDO

O macho e mais a femia disfrázanse de Mickey e Minnie Mouse.

I

MACHO.- A Coca-cola, a hamburguesa de McDonald's e mais eu somos os símbolos dos Estados Unidos de América.
FEMIA.- Eu nacín máis tarde porque son a súa femia.
MACHO.- Os aliados empregaron o meu nome como palabra clave o día D para derrotar os nazis en Normandía.
FEMIA.- Non te podes librar de ver os nosos caretos por todas partes, estas no curruncho do mundo no que estas.
MACHO.- Somos os únicos ratos negros coa cara branca.
FEMIA.- Somos a única parella de ratos que ten mascota: un can.
Chámase Pluto.
MACHO.- Eu son o primeiro rato que se vestiu coma un humano.
FEMIA.- Eu teño os beizos pintados porque son a súa femia.

MACHO.- Eu son o primeiro rato que se calzou. Con estes zapatos de pallaso.

FEMIA.- Eu levo zapatos de tacón porque son a súa femia.

MACHO.- Eu son o primeiro rato que falou coma un humano.

FEMIA.- Eu falo menos porque son a súa femia.

MACHO.- Somos a primeira parella de ratos que ten un país.
Chámase Disneylandia.

FEMIA.- Eu encárgome de mantelo limpiño.

MACHO.- Eu quero facer sempre o ben cos medios que teño ao meu alcance.

FEMIA.- Temos unha colonia e todo: Eurodisney.

MACHO.- Eu son inocente e divertido.

FEMIA.- Eu son ama de casa.

MACHO.- Levo varias xeracións educando os nenos e nenas de América e de todo o mundo.

FEMIA.- Cago na puta fantasía.

MACHO.- Educando na bondade e na tolerancia.

FEMIA.- Walt Disney dicía que era anticomunista porque era un fascista.

MACHO.- Eu encarno o ideal dun mundo simple e libre de toda maldade.

FEMIA.- Fixemos que crease un imperio de miles de millóns de dólares.

MACHO.- Son un bo tipo que nunca lle fai mal a ninguén.

FEMIA.- Un imperio ao servizo do puto soño americano.

MACHO.- Métome en liortas por axudar aos meus amigos, pero sempre saio sorrindo.

FEMIA.- Walt Disney era unha merda de debuxante.

MACHO.- Son un perfecto cabaleiro e un dos personaxes máis coñecidos e queridos polo mundo enteiro.

FEMIA.- O corpo de Walt Disney está conservado intacto en nitróxeno líquido agardando unha futura intervención médica, para resucitar cando a ciencia o permita e seguir fodéndonos coa súa puta maxia e a súa puta fantasía, e para meter nos “moralina” fascista cos seus doces personaxes de merda. Cago no Rei León, nos “101 Dálmatas” do carallo...

MACHO.- *Canta a canción de Mickey Mouse.*

FEMIA *bate nel.-* Aquí non se canta.

II

MACHO.- Ela quéreme.

FEMIA.- El mírame sorrindo.

MACHO.- Ela vén á miña beira.

FEMIA.- El mírame sorrindo.

MACHO.- Ela, cando está soa, fala do que sente por min.

FEMIA.- El, cando queda co Pato Donald, esquecese de min.

MACHO.- Ela necesítame.

FEMIA.- El é cariñoso comigo porque papá Walt o pintou así.

MACHO.- Ela abrázame, bícame.

FEMIA.- Todo o amor que sinto por el sae do meu corazón.

MACHO.- O meu corazón acelérase.

O sangue váiseme estendendo polo peito, polos brazos.

Chégame ás mans.

Estas mans que me pintou papá Walt agariman a súa cariña.

Baixan polos ombros, por estas tetiñas firmes que lle pintou papá.

Aperto estas costas estreitiñas e febles.

FEMIA.- Este abrazo é un fundido en encarnado púrpura con forma de corazón.

Paseniño, este corpo pequeno meu fica ocupado polo amor del.

Chégame ata as pernas, ata os pés, sóbeme polo pescozo.

Pódoos sentir na punta de cada un dos meus pelos.

MACHO.- Chégame ata a punta de todas as extremidades.

Os ollos pechados, a tensión muscular xusta.

O sangue fluíndo a unha velocidade descomunal, enchendo todas as extremidades.

Ela no meu colo.

FEMIA.- As miñas perniñas abertas.

O cuíño apoiado no ventre del.

MACHO.- No pensamento, papá nadando en nitróxeno líquido.

Os meus brazos esvarando cara abaixo ata as nádegas pequeniñas dela.

FEMIA.- Os meus dedeiros cravándose nas costas del.

As miñas unllas acariciándoo con toda a forza.

MACHO.- Empapo coa miña suor o vestidoño que lle mercara polo aniversario.

FEMIA.- As miñas braguiñas caen ao chan.

Lámbolle o pescozo.

MACHO.- Sinto un lategazo nas costas. O sangue quente.

Con estas mesmas mans, afrouxo o cinto.

Baixo estes pantalóns de pallaso.

FEMIA.- A suor mestúrase coas bágoas.

O amor está empapando todo Disneyworld.

MACHO.- Papá está aquí.

FEMIA.- El é este amor.

MACHO.- Veu desde a fronteira da morte.

FEMIA.- Veu pola chamada deste amor.

MACHO.- Os meus dedos escravellando nela.

O meu sangue escaravellando nela.

FEMIA.- E berro.

Papá!!

MACHO.- Vente mergullar no meu sangue. Ven berrar comigo.

Papá!!

FEMIA.- A cariña triste brillando pola suor.

A cabeciña repousando no ombreiro.

Os pelos revoltos.

MACHO.- **Canta a canción de Mickey Mouse.**

FEMIA bate nel furiosa.- Que non cantes, hostia.

III

Así como van quitando o que lles queda dos disfraces, vanse tirando as prendas.

MACHO.- Por que non queres que cante?

FEMIA.- Porque non.

MACHO.- Moléstache?

FEMIA.- Non é que me moleste...

MACHO.- Entón?

FEMIA.- Non me gusta.

MACHO.- Por que?

FEMIA.- Porque non me gusta; e xa está.

MACHO.- Vale, é unha razón coma outra calquera.

FEMIA.- Pois si.

MACHO.- Si, é caralluda.

FEMIA.- Debería chegar.

MACHO.- Chega, chega...

FEMIA.- Por que queres ti cantar?

MACHO.- Quen, eu?

FEMIA.- Si, ti.

MACHO.- Por que me preguntas iso?

FEMIA.- Non queres saber por que non quero que cantes?

MACHO.- Si.

FEMIA.- Pois eu quero saber por que queres cantar ti.

MACHO.- E para que?

FEMIA.- Contesta.

MACHO.- O que?

FEMIA.- Por que queres cantar?

MACHO.- Porque me gusta cantar.

FEMIA.- Porque che gusta?

MACHO.- Si, encántame.

FEMIA.- Tamén é unha razón coma outra calquera.

MACHO.- Pois si.

FEMIA.- É unha razón caralluda.

MACHO.- Vale!!

FEMIA.- Que pasa?

MACHO.- Nada, nada...

FEMIA.- Estamos de acordo. Ti queres cantar e eu non quero que cantes pola mesma razón. Cuestión de gustos. Quedamos en paz.

MACHO.- Por máis razóns.

FEMIA.- Que?

MACHO.- Que quero cantar por máis razóns.

FEMIA.- Ai si?

MACHO.- Si.

FEMIA.- E cales?

MACHO.- Penso que a eles lles había gustar.

FEMIA.- O que?

MACHO.- Que cantásemos.

FEMIA.- A eles dálles igual.

MACHO.- Estás segura?

FEMIA.- Si.

MACHO.- Seguro que os habiamos alegrar.

FEMIA.- Non!!

MACHO.- Pois hábame alegrar eu.

FEMIA.- Ti?

MACHO.- Si, eu.

FEMIA.- Ai si?

MACHO.- Si.

FEMIA.- Por que?

MACHO.- Porque estou triste.

FEMIA.- Ah... E?

MACHO.- E se canto, seguro que me alegro.

FEMIA.- Alégraste...

MACHO.- Se estou triste, se sinto pena, se estou sufrindo, quero cantar.

FEMIA.- Xa.

MACHO.- Para quitar a pena.

FEMIA.- Claro.

MACHO.- Ti, cando sofres, que fas?

FEMIA.- Eu?

MACHO.- Si, ti.

FEMIA.- Eu aguanto e sigo sufrindo.

3. A INTEGRACIÓN

I

MACHO.- Tiven un soño.

Estabas ti e estaba outro que era eu.

Ti rías e o outro tamén.

Eu chegaba e lambíate a ti e logo lambía ao outro que era eu.

Todos ríamos.

Eu era dous: un para estar contigo e outro para ser eu mesmo.

Era todo perfecto.

FEMIA.- Meus pais eran irmáns.

Eran sete irmáns e viviron sempre xuntos.

Facían todo xuntos.

Alí nacemos eu e os meus catro irmáns.

Isto para eles é pecado.

Para nós é normal.

E é normal que lles guste saber que eu son filla de irmáns, que hai alguén que pode facelo, aínda que eles non poidan.

MACHO.- Os nosos antepasados recollían provisións durante a colleita e almacenábanas para o inverno. Enchían as despensas de cereais, de patacas, de sementes... Traballaron ata morrer para facer unha casa. Tiña moitos corredores, e moitos cuartos para pasar os meses de frío.

Eran felices.

Pero chegaron moitos estranxeiros a aquelas terras.

Tantos que os nosos antepasados sufriron a escaseza de alimentos e víronse obrigados a emigrar cara a zonas con máis abundancia. Trataron por miles de atravesar a nado o río para chegar á marxe occidental. Só o lograron os adultos máis fortes. Os máis cativos e os máis febles foron arrastrados cara ao mar.

Os afogados non tardaron en seren atopados por centos nas praias.

Os que chegaron á outra beira do río agocháronse durante o día debaixo dos caiu-
cos. Pola noite saíron para metérense nos alpendres e incluso nas casas na procu-
ra de comida.

Foron a por eles de contado.

Cada habitante foi obrigado a matar cincuenta dos nosos.

II

FEMIA.- Eu son atlética.

MACHO.- Eu son mamífero.

FEMIA.- Eu son flexible.

MACHO.- Eu son omnívoro.

FEMIA.- Eu son autosuficiente.

MACHO.- Eu son doméstico.

FEMIA.- Gústame as alturas.

MACHO.- Eu son vulgar.

FEMIA.- Gústame ver as cousas dende arriba.

MACHO.- Eu son observador.

FEMIA.- Gústame estar cos ollos pechados.

MACHO.- Eu son inofensivo.

FEMIA.- Gústame subir e baixar.

MACHO.- Eu son presumido.

FEMIA.- Eu son independente.

MACHO.- Eu son suave.

FEMIA.- Gústame as cousas suaves.

MACHO.- Eu son responsable.

FEMIA.- Gústame escoitar ruídos raros.

MACHO.- Eu son hixiénico.

FEMIA.- Eu son crítica.

MACHO.- Gústame quedar inmóbil moito tempo seguido.

FEMIA.- Gústame mirar por mirar.

MACHO.- Eu son receptivo.

FEMIA.- Gustaríame que nunca mirasen para min.

MACHO.- Gústame estar cómodo.

FEMIA.- Gustaríame saír.

MACHO.- Gústame estar acompañado.

FEMIA.- E gustaríame entrar.

MACHO.- Gústame ter a casa limpa.

FEMIA.- E volver saír.

MACHO.- Gústame aparearme.

FEMIA.- Entrar e saír.

MACHO.- Gústame pensar no pasado.

FEMIA.- Entrar e saír.

MACHO.- Gústame descansar.

FEMIA.- Entrar e saír.

MACHO.- Gústame ter todo no seu sitio.

FEMIA.- Eu quero estar fóra para poder ver cara a dentro.

III

FEMIA.- Gústame o cheiro da auga.

Gústame o son da auga.

Gústame sentir o aire que fai a auga cando cae.

Odio os ruídos dos nenos.

Odio a fantasía dos nenos.

Gústanme os silencios cando se fala da morte.

O ambiente cheira diferente cando se fala da morte.

MACHO.- Son feliz.

Eles querenme, protéxenme e coidan de min.

Sei que nunca me vai faltar comida.

Sei que nunca me vai atacar ninguén.

Teño unha casa bonita e segura.

E teño liberdade para facer o que queira.

Non podo pedir máis nada.

Son todo o feliz que podería chegar a ser na miña vida.

IV

MACHO.- Se non mirasen para nós faríamos o mesmo?

FEMIA.- Se non mirasen para nós nin sequera estaríamos aquí.

MACHO.- E onde estaríamos?

FEMIA.- Noutro sitio.

MACHO.- Onde?

FEMIA.- Alá non.

MACHO.- Alá... de onde viñemos?

FEMIA.- De onde nos trouxeron.

MACHO.- Alá ninguén miraba para nós.

FEMIA.- Nin falta que facía.

MACHO.- Se ti o dis.

FEMIA.- Cando non miran para nós tamén facemos cousas.

MACHO.- Que cousas facemos?

FEMIA.- Máis ou menos as mesmas.

MACHO.- Pero non as facemos igual.

FEMIA.- Alá faciamos máis.

MACHO.- Aquí facemos por facer.

FEMIA.- Entón, cando non miran para nós, podemos quedar quietos.

MACHO.- Tampouco fai falta.

FEMIA.- Tampouco fai falta seguir facendo cousas.

MACHO.- É para matar o tempo.

FEMIA.- E con iso que gañamos?

MACHO.- Distraernos.

FEMIA.- Que parvada!

MACHO.- Tamén nos preparamos.

FEMIA.- Para que?

MACHO.- Para cando veñen mirar para nós.

FEMIA.- Xa estamos preparados.

MACHO.- Pero se facemos cousas seguimos sendo nós mesmos.

FEMIA.- Nós mesmos?

MACHO.- Si.

FEMIA.- E que?

MACHO.- Que logo habemos estar máis naturais.

FEMIA.- Naturais?

MACHO.- Claro.

FEMIA.- Hai séculos que non estamos naturais.

MACHO.- Xa.

FEMIA.- Como imos estar naturais aquí?

MACHO.- Sempre queda algo.

FEMIA.- E para que nos serve?

MACHO.- Para gustarlles máis.

FEMIA.- Outra parvada!

MACHO.- Que outra cousa queres facer?

FEMIA.- Cando?

MACHO.- Cando non miran para nós.

FEMIA.- Supoño que esperar a que miren para nós.

MACHO.- Claro.

FEMIA.- Claro, que?

MACHO.- Xa é o que facemos. Pero en vez de estar parados facemos cousas.

FEMIA.- Que cousas facemos?

MACHO.- Máis ou menos o mesmo.

FEMIA.- Claro. Pero non é igual.

MACHO.- Non. Aquí non.

FEMIA.- Poderíamos estar noutro sitio.

MACHO.- Pero se veñen mirar para nós e non estamos, que?

V

FEMIA.- Os ferros únense soldando.

Os papeis dos libros únense con pegamento.

As madeiras únense con puntas.

Os ósos únense coas fibras das articulacións.

As telas únense con fíos.

A auga sempre está unida.

A terra sempre está mesturada.

Se queres unir ferro e madeira, como fas?

O ferro vai e chega ata aquí. Este é o seu límite e a partir de aí ten que empezar a madeira. E como as unes?

O chan vai e chega ata aquí. Vai horizontal. No límite empeza unha parede cara arriba. Vai vertical. E ten o límite onde empeza o teito. Volve ir horizontal. E podes seguir ata a parede de enfronte. E seguir así e dar voltas. Todo está unido.

Pos tres de area por unha de cemento, bótaslle auga, revolves todo e tes a masa.

Con ela podes unir todos os ladrillos que queiras.

Como nos unimos ti e mais eu?

Con parafusos?

VI

MACHO.- Onde estarán?

FEMIA.- Quen?

MACHO.- Os nosos fillos.

FEMIA.- Non sei.

MACHO.- Seguro que viven coma nós.

FEMIA.- Que sorte!

MACHO.- Podíannos deixar algún.

FEMIA.- Para que?

MACHO.- Para telo con nós.

FEMIA.- Era o que me faltaba.

MACHO.- Para nos facer compañía.

FEMIA.- Habemos ter máis axiña.

MACHO.- Outra vez.

FEMIA.- Eu vin a miña nai comer os seus fillos porque non os podía manter.

MACHO.- Cala! Non digas iso.

FEMIA.- Por que?

MACHO.- Porque a eles non lles gusta.

FEMIA.- Como o sabes?

MACHO.- Eles non fan iso.

FEMIA.- Pois nós si. É a nosa natureza.

Que lle imos facer?

MACHO.- Pero para eles é antinatura.

FEMIA.- Seguro que hai algunha que o fai.

MACHO.- Non.

FEMIA.- Que non?

MACHO.- Imposible.

FEMIA.- Pois deberían.

MACHO.- Non digas barbaridades.

FEMIA.- Non te preocupes. A moitos gústalles oír estas cousas.

MACHO.- Pero estanlles prohibidas.

FEMIA.- Por iso mesmo.

MACHO.- Non sei para que falo dos fillos.

FEMIA.- Por que non cantas algo?

MACHO bate nela.- Aquí non se canta.

VII

A luz vai baixando.

MACHO *mentres escurece.*- Quen lles gustaría máis?

FEMIA *mentres escurece.*- Como?

MACHO *mentres escurece.*- Que cal dos dous lles gustaría máis?

FEMIA *mentres escurece.*- A quen?

MACHO *mentres escurece.*- A eles.

FEMIA *mentres escurece.*- Non sei.

MACHO *mentres escurece.*- Ti ou eu?

FEMIA *mentres escurece.*- Supoño que eu.

MACHO *mentres escurece.*- Si, eu tamén.

FEMIA *mentres escurece.*- Que?

MACHO *mentres escurece.*- Que eu tamén supoño que ti lles gustarías máis.

FEMIA *mentres escurece.*- Claro.

MACHO *mentres escurece.*- Es máis “resultona”.

FEMIA *mentres escurece.*- E teño máis personalidade.

Son máis humana.

MACHO *mentres escurece.*- Pero eu tamén son bo.

FEMIA *mentres escurece.*- Como?

MACHO *mentres escurece.*- Que ti gustas máis pero eu tamén son bo.

FEMIA *mentres escurece.*- Non creo.

MACHO *mentres escurece.*- Como?

FEMIA *mentres escurece.*- Que eu gusto máis porque ti non es nada bo.

MACHO *mentres escurece.*- Ai non?

FEMIA *mentres escurece.*- É máis. Es bastante malo.

MACHO *mentres escurece.*- Xa.

FEMIA *mentres escurece.*- Es unha merda.

MACHO *na escuridade.*- Se me deixases cantar...

FEMIA *bate nel na escuridade.*- Aquí non se canta.

ÚLTIMOS TEXTOS EDITADOS POLA R.G.T.

Rubén Ruibal: “*Nunca durmo, de erik cachuzo*”(Insomnio) (nº 48)

La Pera Llimonera: “Quo non Vadis” (nº 49)

Carlos Be: “*Origami*” Tradución: Afonso Becerra (nº 50)

Manuel Lourenzo: “*Belicosario*” (nº 51)

Jaime Chabaud: “*PIS*” Tradución: Xerardo Moscoso (nº 52)

Jacobo Paz: “*PEEP-SHOW*” (nº 53)

Jesús Díez: “*O Show de Kinsey*” Tradución: Afonso Becerra (nº 54)

Carles Batlle: “*Oasis*” Tradución: Afonso Becerra (nº 55)

Anxos Sumai: “*Deus está de vacacións*” (nº 56)

Cándido Pazó: “*Dúas mamás*” (nº 57)

Xosé Manuel Pazos Varela: “*Ida e volta*” (nº 58)

Sonia Torre: “*Memoria*” (nº 58)

Carles Batlle: “*Esquecer Barcelona*” (nº 59)

Consulta os textos publicados pola RGT na web:

www.revistagalegateatro.com